

Full diocesà

29 de gener del 2023

p6 i p7 —Els bisbes proposen diàleg sobre persona, família i societat

p8 —Glossa del bisbe Romà: Per què fan por els batecs d'un cor?

La missió és l'oxigen de la vida cristiana

El papa Francesc ha començat aquest mes de gener un nou cicle de catequesis en l'audiència dels dimecres, dedicat a «un tema urgent i decisiu» per a la vida cristiana: la passió per l'evangelització, és a dir, el zel apostòlic.

L'evangelització és, segons va dir Francesc en la introducció al nou cicle, «una dimensió vital per a l'Església, la comunitat dels deixebles de Jesús neix apostòlica i missionera. L'Esperit Sant la modela en sortida —l'Església en sortida no s'apaga—, perquè no es tanqui en ella mateixa, sinó que sigui comunicadora, testimoni contagiós de la fe de Jesús, disposada a escampar la llum fins als extrems de la terra. Pot passar, però, que l'ardor apostòlic, el desig d'arribar als altres amb el bon anunci de l'Evangeli disminueixi, es torni tebi. A vegades sembla que s'eclipsi, són cristians tancats,

no pensen en els altres. Però quan la vida cristiana perd de vista l'horitzó de l'evangelització, l'horitzó de l'anunci, s'emmalalteix: es tanca en ella mateixa, es torna autoreferencial, s'atrofia. Sense zel apostòlic, la fe es marceix. La missió és, en canvi, l'oxigen de la vida cristiana: la tonifica i la purifica. Emprenem, doncs, un camí per a redescobrir la passió evangelitzadora, començant per les Escriptures i per l'ensenyament de l'Església, a fi de tocar les fonts del zel apostòlic. Després ens acostarem a algunes fonts vives, a alguns testimonis que han encès en l'Església la passió per l'Evangeli, perquè ens ajudin a encendre el foc que l'Esperit Sant vol que sempre estigui viu en nosaltres».

Serà interessant seguir amb atenció les catequesis pontificies sobre aquest tema vital.

«Feliços els pobres en l'esperit: el Regne del cel és per a ells»

Diumenge IV durant l'any / Cicle A

Lectura de la profecia de Sofonies

Busqueu el Senyor, tots els humils del país que compliu els seus preceptes; busqueu la bondat, busqueu la humilitat. Potser així quedareu protegits el dia rigorós del Senyor.

Deixaré en el teu país un poble humil i pobre. La resta d'Israel buscarà refugi en el nom del Senyor. No faran injustícies ni mentiran, no tindran una llengua enganyadora. Podran pasturar i reposar sense que els inquieti ningú.

(2,3,3,12-13)

Salm responsorial

Feliços els pobres en l'esperit: el Regne del cel és per a ells. [145]

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, mireu qui sou els qui heu estat cridats: als ulls dels homes, sou pocs els instruïts, sou pocs els poderosos o de família noble. Déu, per confondre els savis, ha escollit els qui el món té per ignorants; per confondre els forts, ha escollit els qui el món té per dèbils i els qui, als ulls del món, són gent de classe baixa, gent de qui ningú no fa cas; per destituir els qui són alguna cosa, ha escollit els qui no valen per a res; així ningú no pot gloriar-se davant Déu. Però vosaltres, per obra de Déu, teniu en Jesucrist tot el que sou, ja que Déu ha fet d'ell la nostra saviesa, la nostra justícia, la nostra santedat i la nostra redempció, perquè, tal com diu l'Escriptura: «Si algú es gloria, s'haurà de gloriar del Senyor.»

(1,26-31)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, en veure Jesús les multituds, pujà a la muntanya, s'assegué i els deixebles se li acostaren. Llavors es posà a parlar i els instruïa dient:

«Feliços els pobres en l'esperit: el Regne del cel és per a ells. Feliços els qui estan de dol: vindrà el dia que seran consolats. Feliços els humils: són ells qui posseiran el país.

Feliços els qui tenen fam i set de ser justos: vindrà el dia que seran saciats. Feliços els compassius: Déu els compadirà. Feliços els nets de cor: són ells els qui veuran Déu. Feliços els qui posen pau: Déu els reconeixerà com a fills. Feliços els perseguits pel fet de ser justos: el Regne del cel és per a ells. Feliços vosaltres quan, per causa meva, us ofendran, us perseguiran i escamparan contra vosaltres tota mena de calúmnies: alegreu-vos-en i feu festa, perquè la vostra recompensa és gran en el cel.»

(5,1-12a)

«Busqueu el Senyor, tots els humils del país que compliu els seus preceptes; busqueu la bondat, busqueu la humilitat. Potser així quedareu protegits el dia rigorós del Senyor»

Alegreu-vos, benaurats

Carles Riera i Fonts, pvre.

Paradoxal i insòlit llenguatge!, el de les Benaurances. Amb elles, Jesús augura una nova realitat per als qui sofreixen, per als debils, per als fracassats. Les Benaurances són un capgirament de tot un sistema de valors, preconitzen un canvi de mentalitat.

El fracàs trasmudat en benedicció? Les Beatituds ens fan reflexionar —pensar: quina gran aventura!—, perquè el seu missatge contradiu el «sentit comú». Ens ensenyen que la felicitat no emergeix de la riquesa, ni del poder, ni del prestigi. El concepte humà de felicitat pren, en Jesús, un altre caire.

Les situacions difícils ens conformen com a persones. Mirant enrere, veiem com sovint la decepció i el fracàs ens han ajudat a créixer humanament, més que no pas la satisfacció i l'èxit.

Les Benaurances s'emmarquen en el Sermó de la Muntanya. Juntament amb la no-violència de Gandhi, van servir d'inspiració al Premi Nobel de la Pau Martin Luther King per a liderar el moviment afroamericà pels drets civils.

Jesús proclama les Benaurances per tal d'omplir de joia el cor de tot ésser humà i construir el regne de Déu. No són solament promeses per al més enllà, sinó que impacten en l'ara i aquí. Si guardem les paraules de Jesús i les posem en pràctica, farem feliços els altres.

La imatge

En les benaurances Jesús capgira el concepte de felicitat. Si ens fem deixebles seus, si seguim el seu guiatge i ens deixem portar per seu Esperit, trobarem la felicitat en el compartir, en la humilitat, en la justícia, en la compassió i en la netedat de cor. Aquesta felicitat, ni la pobresa, ni el dolor, ni la persecució no ens la podran prendre.

El sermó de la muntanya (1482).
Cosimo Rosselli

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

30 dilluns

—Santa Martina, vg. mr.
He 11,32-40/Salm 30/Mc 5,1-20

31 dimarts

—Sant Joan Bosco, prev. fund.
—Santa Marcel·la, vda.
He 12,1-4/Salm 21/Mc 5,21-43

1 dimecres

—Santa Brígida, vg.
Febrer, consagrat a la Purificació de la Mare de Déu
He 12,4-7.11-15/Salm 102/Mc 6,1-6

2 dijous

La Presentació del Senyor i la Purificació de la Benaurada Verge Maria (la Candelera)
Jornada Mundial de la Vida Consagrada
—Santa Aida, mr.
Mt 3,1-4 o bé He 2,14-18/Salm 23/Lc 2,22-40

3 divendres

—Sant Blai, bisbe mr.
—Sant Anscari (Òscar)
He 13,1-8/Salm 26/Mc 6,14-29

4 dissabte

—Santa Joana de Valois, reina fund.
He 13,15-17.20-21/Salm 22/Mc 6,30-34

5 diumenge XVIII de durant l'any / Cicle A

—Santa Àgata (o Àgueda)
—Santa Calamanda, patrona de Calaf
Is 58,7-10/Salm 111/1C 2,1-5/Mt 5,13-16

Comiat a Maria Pilar Mayans

El dilluns dia 16 de gener es va celebrar a la capella del Seminari de Vic una emotiva cerimònia de comiat a Maria Pilar Mayans, traspasada el dia 14 després de lluitar contra una greu malaltia.

La Pilar estava vinculada a Càritas des de feia molts anys, i fins fa poc va exercir de secretària general de Càritas Diocesana de Vic.

L'equip directiu d'aquesta entitat ha emès el següent comunicat: «Volem expressar-vos el nostre agraïment pel suport i l'escalf que ens heu fet arribar en aquest dia difícil de la mort de la Pilar. La pregària i una mà estesa és el suport que mútuament ens podem oferir en aquestes circumstàncies. Aquest petit regal és per a vosaltres: unes paraules extretes del treball preparat per la Pilar i en Rufí Cerdan, presentat dissabte passat a l'assemblea sinodal. Un petit fragment que ens convida a la reflexió. És també el nostre reconeixement i agraïment a la Pilar. Diu així:

“Per a viure com Jesús, cal viure la seva passió pel Regne de Déu. Sabem que el Regne en aquest món serà imperfecte fins a la seva vinguda, però no podem passar la vida només esperant que ens arribi personalment a nosaltres. ‘Som uns servents que no mereixen recompensa: hem fet només el que havíem de fer’ (Lc 17,10). La vida eterna no és una recompensa; és un regal, un do, el desbordament de l'amor i la misericòrdia del Pare. No és la contrapartida d'una vida pietosa. La donació d'aquesta vida nostra no és res més que el seguiment, el que brota de l'alegria de continuar la seva obra amb les nostres limitades possibilitats. I ens ha escollit per a fer-ho.»

Al cel sigui!

Necrològica

Mn. Pere Surinyach i Raulet

Havia nascut a Sant Pere de Torelló el dia 7 d'agost de 1930. Després d'ingressar a la Congregació dels Germans de la Sagrada Família, va ser ordenat prevere el 22 de desembre de 1956. Durant molts anys realitzà la missió a l'Argentina, on, entre altres coses, fou el responsable de la construcció de la parròquia Jesús Natzaret, a l'avinguda de la Plata de Buenos Aires. L'any 1990 passà a residir al bisbat de Vic (on s'incardinà un temps després) i fou rector de Rupit, Pruit i Falgars. En 1994 va ser nomenat rector de Jorba, Montmaneu, Argençola, Santa Maria del Camí-Albarells, Rubió i Maçana, com també capellà de Carbasí. En el 2001 amplià les tasques pastorals amb Copons i Veciana. Finalment, en el 2003 es va jubilar i passà a residir a la Casa Sacerdotal de Vic, ciutat on morí el dia 14 de gener, a noranta-dos anys d'edat i seixanta-set de ministeri de prevere. Al cel sia.

«La Vida Consagrada té el gen d'universalitat i d'itinerància»

Amb motiu de la jornada del 2 de febrer, entrevista a Ricard Costa-Jussà, delegat episcopal per a la Vida Consagrada

Fa poc ha estat nomenat per a aquest càrrec. Com va anar? Com s'ho ha agafat?

Doncs amb sorpresa al mateix temps que amb disponibilitat. Com a missioner claretí, i després del Capítol Provincial de la nostra Província de Sant Pau celebrat al mes d'agost, vaig ser destinat a la comunitat de Vic al servei i encàrrec de la custòdia del temple sepulcre del Pare Claret i director de la Casa d'Espiritualitat Claret. Al cap d'unes setmanes, el senyor bisbe em va cridar a fer aquest servei a la diòcesi i, escoltada la proposta, discernida amb els meus superiors i comunitat i atenent els meus serveis congregacionals, va semblar que podia respondre-hi afirmativament.

La vida consagrada és vista com una opció radical. Què pot dir aquesta opció en el segle XXI?

L'Evangeli demana radicalitat a tothom qui el vol seguir; és el camí propi de la fe i seguiment del Crist. Una radicalitat per a tot creient que viu amb profunditat la seva fe i el seu baptisme. Certament, cada home o dona viu el seu itinerari i la seva fe en resposta a la seva vocació i en coherència amb la seva opció de vida. La vida consagrada en la seva di-

versitat i pluralitat de famílies carismàtiques, és vista com a radicalitat pel que en si mateixa comporta i la identifica; i al mateix temps això sovint és també motiu de interpel·lació i, avui per avui, de testimoni. La seva radicalitat té formes diverses.

És un tipus de vida que no passa per un bon moment, el rellieu és escàs i a les cases religioses hi ha membres d'altres continents. Com es viu això amb esperança?

Precisament el lema de la Jornada de la Vida Consagrada d'enguany és «Caminant en esperança», enllaçant amb el lema de l'any anterior, que era «Caminant junts». Tots dos són lemes sinodals, d'acord amb el discerniment i reflexió que l'Església Universal està realitzant aquests anys. Tinguem també present el context actual del procés sinodal de la nostra església diocesana.

L'esperança es viu amb la mirada posada en el Crist i amb la joia de la fe en el cor, en les llars cristianes, en les comunitats de celebració, amb el testimoni dels creients, en el nostre dia a dia.

La Vida Consagrada porta en el seu propi ADN el gen d'universalitat i d'itinerància. Per això, si bé és cert que viu moments difícils no aliens a les dificultats que viuen les diòcesis i comunitats cristianes d'Europa i Occident, no és menys cert que assumeix i viu amb naturalitat que, així com d'aquí es va anar a tants llocs i tants van ser els missioners i missioneres que gastaren la seva vida en altres indrets, ara vinguin germans i germanes de fora amb qui es comparteix carisma i família religiosa. Conscients, certament, que és una realitat que requereix a uns i altres cura, acompanyament i processos apropiats per a una bona in-culturació i interculturalitat.

Missa de la XXVII Jornada Mundial de la Vida Consagrada

Dijous, dia 2, a les 7 de la tarda a la catedral de Vic

«El Déu fidel manté la seva aliança», instrument episcopal per al diàleg

La Conferència Episcopal ha publicat el document «El Déu fidel manté la seva aliança», aprovat en la seva assemblea del passat novembre i en el qual proposa el magisteri dels últims tres papes sobre persona, família i societat. Es tracta d'un instrument de treball que s'ofereix a la societat espanyola des de la fe en Déu i amb la perspectiva del bé comú que neix de l'experiència de la Doctrina Social de l'Església.

El text parteix d'una mirada sobre l'actual situació cultural, social i política i la seva intenció és estimular la reflexió i el diàleg sobre assumptes d'especial importància per a la vida eclesial i social.

No es tracta, per tant, d'un nou document doctrinal o pastoral de la Conferència Episcopal, sinó d'una invitació a la reflexió en un moment de convergència de múltiples esdeveniments, polítics, econòmics i culturals que ex-

pressen una gran transformació que afecta la transmissió de la fe i la convivència en la nostra societat.

Per això, la reflexió vol ser «catòlica», és a dir, integral i integradora de tants assumptes que, en haver-se tractat de manera aïllada i, a vegades, fins enfrontada, han contribuït a fomentar, encara més, una comprensió de la persona i de la societat sense vincles fundants.

La desvinculació respecte del propi cos, de la realitat, dels altres i de Déu és el resultat de l'elogi desmesurat de l'autosuficiència i independència dels individus com a proposta de vida plena. Davant aquesta desvinculació, el text posa l'accent en el vincle o aliança que Déu segella amb la humanitat; en l'enllaç matrimonial i en les aliances entre les persones i els pobles. Tot això, il·luminat per l'Aliança nova i eterna de Jesucrist que ofereix a la història l'esperança.

Amb aquestes reflexions, l'Església busca iniciar una conversa oberta amb persones i grups de la societat en un exercici d'escolta mútua i de diàleg més enllà de les pròpies conviccions religioses.

Punts importants per a la reflexió

Es tracta, per això, d'un text «incom-

Un instrument de treball que reproposa el magisteri dels tres últims papes sobre persona, família i societat

7 —miscel·lània

plet», obert i a l'espera d'aportacions que, continuant l'impuls del Congrés de Laics i en l'Itinerari sinodal, ajudin a «completar-lo». Alguns dels punts més clarificadors, segons el magisteri dels tres últims papes són els següents:

1. La concepció de la persona (individu autosuficient i independent) i de la família (consens universal modificable) dona lloc a una multiplicitat de models, tots equivalents, punt crític i significatiu de la desvinculació que sorgeix en prescindir de qui és Creador i Pare.

2. És d'extraordinària importància el significat de la diferència sexual. Cal un nou diàleg sobre la vocació de l'home i de la dona, previ als rols socials i econòmics que l'un i l'altra exerceixen.

3. Ningú no existeix a partir de si mateix. La mirada a l'origen remet al naixement, que parla no sols de la impossibilitat de autocrear-se, sinó d'existir aïllat dels altres. Per tant, és evident que el jo no existeix sense relacions. Tota persona és un jo en relació i, ahora, un do.

4. La persona és, sens dubte, capaç d'amor oblatiu, no tancat en el sol desig possessiu, que veu en els altres uns objectes amb els quals satisfer els seus propis apetits, sinó obert a l'amistat i al lliurament, capaç de conèixer i estimar les persones per elles mateixes.

5. En un moment històric en què la família és objecte de moltes forces que tracten de destruir-la o deformar-la, l'Església, conscient que el bé de la societat i de si mateixa està profundament vinculat al bé de la família, sent de manera més viva i apressant la seva missió de proclamar a tothom el disseny de Déu sobre el matrimoni i la família, assegurant la seva plena vitalitat, així

com la seva promoció humana i cristiana, contribuint d'aquesta manera a la renovació de la societat.

6. Hi ha tendències emergents preocupants que mostren els efectes de la gran desvinculació que, en tot el planeta, està afeblint la imprescindible dimensió relacional de la vida humana. Més enllà del fenomen de la solitud, les dades ens mostren la rellevant dimensió del buit d'amor que s'ha instal·lat en la vida social. Greus problemes de la humanitat estan relacionats amb la desvinculació i falta d'amor —pobresa afectiva— que és brou de cultiu per a molts dels problemes socials que avui ens preocupen.

7. L'encíclica *Fratelli tutti* del papa Francesc assenyalava l'amistat social, la fraternitat universal i, en definitiva, l'amor com a centre generador d'una nova civilització universal, des d'un pressupòsit palès: si es deteriora el cor de la societat, tot s'enfonsa.

8. Un dels signes de la nostra cultura és la banalització o ocultació de la mort, tractant-la també com a simple i inevitable problema i bandejant la seva condició de misteri que interpel·la constantment sobre el significat de la pròpia existència.

9. La cultura dominant en certs ambients fa una proposta antropològica —materialista i idealista, individualista i estèril—, que fa joc amb les claus de fons del sistema econòmic.

10. Un altre element clau de l'ambient cultural que afecta l'essència de la família és la ideologia de gènere, que, com tota ideologia, intenta crear la realitat i imposar-la de manera irracional. Doncs bé, la ideologia de gènere, consolidada en l'autocreació, imposa una antropologia virtual que respon a la visió de l'home exclusivament com a «cultura» (*gender*) anul·lant per a això la naturalesa (*sex*).

Per què fa por escoltar els batecs d'un cor?

Romà Casanova, bisbe de Vic

Tristament, els batecs d'un cor han estat en boca de molts aquests dies passats. Es tractava dels batecs de l'infant en gestació en el si de la seva mare. En principi, escoltar els batecs d'un ésser humà no hauria de ser res que generés polèmica, però no ha estat així. Enmig d'una controvèrsia política hi ha quelcom tan preciós com el batec d'una vida humana, la qual, si bé incipient i necessitada del claustre matern, té tota la dignitat pròpia de l'ésser humà.

No es tracta de condemnar ningú, sinó de dir sí a la vida humana.

Tenir por d'escoltar els batecs del cor del fetus pot amagar l'actitud de negar la realitat. Perquè, escoltis o no escoltis les pulsacions, aquest cor igualment palpita. La realitat té la seva presència, malgrat que el subjecte no vulgui mirar-la, escoltar-la, tocar-la, sentir-la. Aquesta actitud que dona preponderància al subjecte sense tenir en compte la realitat mena, a la curta o a la llarga, a un carreró sense sortida. Perquè no hi ha res més tossut que la realitat, la qual roman sempre. Vivim en una societat que massa sovint té aquest comportament. Per posar alguns exemples: s'amaga i es disfressa la mort, la pobresa és arraconada i descartada, la infelicitat en el cor de molts és obviada, el mateix suïcidi no es pot acceptar per una cultura que es vanta del benestar. En poques paraules, l'actitud de negar la realitat la podríem assenyalar com la de l'estructe, el qual, perquè amaga el cap sota terra, es pensa que el perill ja no existeix.

L'avortament és un drama per als seus actors, començant per la mare i per l'infant no nascut, però també per a l'entorn familiar i la mateixa societat. I, en lloc de donar suport a la dona en gestació, s'opta per negar la realitat de la vida en les seves entranyes.

Defensar aquesta vida humana en el si d'una dona no és una simple qüestió dels catòlics amb raons que brollen de la seva fe —encara que també ho és!—, sinó un tema de pura raó humana, amb tots els suports de la ciència i de la mateixa tècnica que ens permet d'escoltar els batecs d'un cor humà.

No es tracta de condemnar ningú, sinó de dir sí a la vida humana. I aquest sí comporta donar suport a la dona perquè, juntament amb el pare de la criatura i tota la seva família, puguin tirar endavant l'embaràs i el creixement i educació de la criatura.

És una tragèdia per a una societat que hi hagi més avortaments provocats que no pas naixements. La interrupció voluntària de l'embaràs no es pot justificar mai com un dret fonamental personal; en canvi, sí que ho és el dret a la vida, com ens recorda l'Església en el seu magisteri.

